

HÀ NỘI - Tối Chänh t 7/3/2010, đäng phä Hà Nội ã n ào, náo nhiät.

Ngäi ngäi väi väi, nhäng quäy bán hoa täi nhän nhäp, các hàng läu niäm đông đúc... Däng nhä cä thành phä täp näp bät chäp nhäng khó khăn cäa thä träng, cäa cuäc säng, đä mäng ngày Quäc tä Phän - 8/3.

Chúng tôi, mäy giáo dân, sau khi đi thăm ngäi thân trong Bänh viän Bäch Mai, ngäi trong mät quán cafe nhìn dòng ngäi häi hä xuôi ngäc mà thäy vui vui. Thì ra, dù cuäc säng có khó khăn đän đâu, con ngäi vän nghĩ täi con ngäi thät nhiäu, và dành cho näa nhän loäi nhäng đäu tät đäp nhät.

Viäng kä liät cùng kä tù räc

Công Nhân, mẹ t tín h&#u; Kitô m&#i; tr&#v; nhà c&#a; mình

M&#y; anh em ng&#i; nói chuy&#n; v&# giáo lý, giáo luật nh&# l&# th&#ng khi g&#p; nhau. B&#ng nh&# m&#t s&# vô tình cùng nhau nói đ&#n l&#i; kinh “Th&#ng ng&#i; có m&#i; b&#n m&#i;”, m&#t b&#n tr&# đ&#c “Th&#ng xác b&#y m&#i;... th&# b&#n vi&#ng k&# li&#t cùng k&# tù r&#c...”.

Đ&#c đ&#n đây, m&#t anh b&#n ch&#t lên ti&#ng: “Chúng ta v&#a; đi thăm k&# li&#t, nh&#ng k&# tù r&#c thì ch&#a. Chúng ta đã thăm nhi&#u k&# m&# đau, giúp đ&# m&#t s&# ng&#i; đối rách, nh&#ng đúng là ch&#a bao gi&# đ&#n thăm nh&#ng k&# đã và đang &# tù. Hình nh&# chúng ta quên m&#t h&# là m&#t trong nh&#ng thành ph&#n chúng ta c&#n quan tâm”. M&#t ng&#i; i ti&#p l&#i;: “Thăm k&# li&#t thì còn đ&#c, thăm tù nhân thì coi ch&#ng nhà n&#c l&#i; coi là... liên quan chính tr&# đ&#y”.

M&#t ng&#i; i lên ti&#ng:

Cuộc thăm viếng Luật sư Lê Thị Công Nhân tại nhà của cô

Tác Giả: J.B Nguyễn Hữu Vinh

Thứ Ba, 09 Tháng 3 Năm 2010 18:50

“Tôi sao lại sợ là liên quan nào? Chúng ta chỉ đến thăm hỏi trong c&nh tù đầy, không sợ vì những lý do cụ thể là con người. Còn việc họ ở tù vì sao, đó là việc của chính quyền với bản thân họ. Ai làm, người đó chịu trách nhiệm, không có luật pháp nào cấm thăm kẻ tù đầy. Không luật pháp nào cấm được tình yêu thương, nếu tám giáo dân Thái Hà “đồng c” đi tù thì hôm nay tôi đi thăm ngay”.

Mọi người đều tán thành điếu đó, và cùng nghĩ tới Lê Thị Công Nhân, một Kitô hữu mới ra khỏi nhà tù để với cuộc sống mới th&nh sau 24 tiếng. Hơn giờ này, cô ấy còn chịu nhiều những choáng váng, đau khổ và áp lực của ba năm cách biệt với cuộc sống xã hội. Tất cả mọi người nh&t trí đến thăm cô ấy nhân ngày ph& n& 8/3, ngày mà mọi ph& n& đều đáng được tôn vinh. Gọi chiếc taxi bên đường, ghé qua hàng bán hoa tươi mua một bó, chúng tôi cùng nhau lên đường.

Cuộc viếng thăm không hẹn trước

Cuộc viếng thăm không hề náo nhức tại ngôi nhà nhỏ của cô

Chiếc taxi đưa chúng tôi vòng lượn hơn hai giờ thăm nhà, mới chng nãa tiếng. Một người làm nghề “xe ôm” hỏi: “Các anh đi thăm cô gì mới ra tù phải không? Phải đi vào ngõ 4 đường Phạm Ngũ Lão”. Cũng buồn cười cái anh xe ôm, đi tù rồi thì đâu chả có một người, nhưng anh ta đã chđúng chđúng. Chiếc taxi đưa chúng tôi vào một ngõ, khi chiếc xe dừng lại, người nhiên thđy Lê Thị Công Nhân đang ở đó, tay cầm một chiếc áo trong tay.

Chúng tôi xuống xe, một bên ôm bó hoa trên tay và cùng tôi chào hỏi. Lê Thị Công Nhân người nhiên: “Chào các anh, em chào các anh bao giờ”. Cũng đúng thôi, đã gặp nhau bao giờ mà quên được. Chúng tôi trả lời: “Chào em, chúng tôi là những tín hữu Kitô, ngày hôm nay, đến chúc mừng em và thăm em khi nghe tin em vừa mới được ra tù”. Cô nhìn chúng tôi và nói: “Chào em, chúng tôi là những tín hữu Kitô, ngày hôm nay, đến chúc mừng em và thăm em khi nghe tin em vừa mới được ra tù”. Cô nhìn chúng tôi và nói: “Chào em, chúng tôi là những tín hữu Kitô, ngày hôm nay, đến chúc mừng em và thăm em khi nghe tin em vừa mới được ra tù”.

Con ngõ nhỏ, hẻm nhỏ chúng tôi đến khu tập thể, Công Nhân nói: “Ngõ tuy nhỏ nhưng không đáng sợ”. Qua dãy sân trước nhà tập thể, mấy anh em chúng tôi cùng nhau bước lên cầu thang. Ngoài sân, một phòng nhỏ màu áo đỏ, dưới mũ báo hiên đang ngồi trên xe đạp mới đi đâu đó, Công Nhân nói: “Nhà người này ở vòng trong, là phòng nhỏ, còn nam giới thì ở vòng ngoài, chỗ chỗ sắp đi gác”.

Qua hai lần cửa, chúng tôi bước vào căn hộ của gia đình Công Nhân nằm cuối tầng 3 khu tập thể, một căn hộ nhỏ nhỏ và xinh xắn. Một chiếc bàn gỗ hai bên là chiếc ghế ngồi kê đệm. Trên tầng nhà có Thánh giá mang tượng Chúa Giêsu và những câu Kinh Thánh được trích ra. Chúng tôi ngồi yên và bắt đầu cuộc nói chuyện.

Cuộc viếng thăm khá bất ngờ, chủ và khách đều mới mẻ, tôi giới thiệu: “Chúng tôi, những tín hữu Kitô, được tin em vào ra khỏi nhà tù, chúng tôi đến thăm em nhân ngày Phụng vụ 8/3 và chúc mừng em đã ra khỏi nhà tù, cách biệt với xã hội để trở lại cuộc sống bình thường”.

Bác Trưởng Thị Lộ khá ngạc nhiên khi thấy Công Nhân đưa chúng tôi vào nhà, những người khách không được mời và cũng chưa quen biết. Những dòng nhỏ sẽ cảm nhận giác biết mới mẻ, những người cảm thấy luôn nở trên môi khi biết chúng tôi là những Kitô hữu.

Buổi nói chuyện không dài, chúng tôi chúc mừng em được ra khỏi nhà tù và với gia đình, và với cuộc sống thường ngày của em. Lê Thị Công Nhân kể cho chúng tôi về những ngày tháng, những cảm xúc của em khi ở trong tù, khi được trở về với cộng đồng, với gia đình và em kể những điều như: “em không chấp nhận bản án, nghĩa là cái đuôi đằng sau là 3 năm quỳ không có giá trị gì với em”.

Chúa là người Cha, người Thầy và là người bạn đồng hành cùng em

Kể về nỗi sợ hãi khi sống trong nhà tù suốt ba năm, cô nói:

“Những năm tháng trong tù, có những khó khăn khi cô đến, khi ốm đau... tất cả em đến đến đến quen những không tạo cho em nỗi sợ hãi.

Nhưng em đã có lần trải qua nỗi sợ hãi tột độ, đó là khi truy cập hình liên tục đưa tin về câu nói của Tổng Giám mục Giuse Ngô Quang Kiệt. TV đưa đi đưa lại nhiều lần trong các chương trình thời sự, chương trình vì an ninh. Cuộc bùng nổ tù hơn 60 chục con người bắt đầu lên đường, gào rú đòi dẹp chết cái lũ này đi, đòi chém đòi giết. Mà trong phòng tù đó, chính mình em là công khai xưng rằng mình là Kitô hữu. Em thấy thế sự hãi và báo với quản lý buồng giam.

Tuy em chưa dám nghe chính thế câu nói đó, nhưng em tin là không phải như thế. Em đã có cách xem TV và đọc báo của em, em hiểu rõ ràng, có mặt sự thật như thế nào đó chưa biết, nhưng không phải là sự thật này.” Và cô kết luận:

“Cái đáng sợ chính là sự ngu dốt của con người, nó có thể biến người ta trở thành những con người mất kiểm soát hành vi”.

Câu chuyện của chúng tôi có khi bắt nguồn từ quãng đời sợ hãi xúc động của cô, mặt người lúc khi nói về những điều cô thao thức, nhưng suy nghĩ về thế sự, về thế cuộc...

Đi suốt qua ba năm tù tại với mặt phẳng này là điều không hề đơn giản như những người chưa trải qua có thể nghĩ. Tuy nhiên, Lê Thị Công Nhân nói:

“Đi suốt qua ba năm trong nhà tù, em chỉ có mặt cuốn Kinh Thánh, trang cuốn cùng em đọc xong lần thì nhất là đêm trước ngày em ra tòa Phúc thẩm. Ba năm trong tù, Chúa vẫn là người bạn, là người Cha, là người Thầy của em, nâng đỡ, dìu dắt em vượt qua tất cả. Em mới và chưa thể cập nhật được thông tin, nhưng trong tù, em thấy trên TV những người giáo dân Thái Hà ra trước vành móng ngựa mặt rớt bắp, áo dài đứt, áo vét... đó là điều đau đớn nhất trong em”.

Em thấy nói rằng, khi nghe được có những cuộc đi bộ hàng chục km của giáo dân đến trước phiên tòa, rồi rồi với cảnh thiên tu, em rất tiếc không được hòa chung vào dòng người đó, vì em nhỏ bé nên chưa chắc em sẽ đi hàng đầu.

Tôi nói với cô rằng:

Cuộc thăm viếng Lucretia Lê Thị Công Nhân tại nhà của cô

Tác Giả: J.B Nguyễn Hữu Vinh
Thứ Ba, 09 Tháng 3 Năm 2010 18:50

“Tôi không phải là người có thể hoạt động chính trị hay có khả năng làm chính trị, chỉ đơn giản là một tín hữu Kitô, hôm nay đến thăm em vì chúng ta là Kitô hữu. Nhiệm vụ của chúng ta là truyền em về để cho chúng tôi thêm một linh xác tín, một niềm tin để được tăng thêm. Khi chúng ta có Thiên Chúa là động lực cao, động lực soi sáng và đến để làm Thầy, làm Cha và làm Bạn của chúng ta, chúng ta có thể đi đến bất cứ nơi nào Chúa muốn”.

Chia tay Lê Thị Công Nhân và gia đình cô, chúng tôi có một buổi gặp gỡ với một cô gái, một con người với hình thức, một con người yêu đời và thật xác, nhưng có một tinh thần thép và một sự hiêu biết, lòng bao dung rộng lớn.

Chúng tôi tin cô sẽ vượt qua tất cả, vì trong cô có một niềm tin – Một Đức Tin, cô chấp nhận.

Hà Nội ngoài kia vẫn đẹp dịu dàng như chiếc xe với những bó hoa hồng, những hàng quán vẫn tấp nập... Chúng tôi ra về thật ngỡ ngàng trước một đất nước xuân.

(Nguồn: nuvuongcongly. net)